

Leinosten sukulehti

2-2016

Leinosten sukuseura Helsingin senaatintorilla 2015. Helsingin tuomiokirkko (aluksi Nikolainkirkko, 1917-1959 Suurkirkko) valmistui 1840. Keisari Aleksanteri II:n patsas pystytettiin 1894.

Lehti on värillisenä netissä www.leinonet.fi

LEINOSTEN SUKULEHTI

2 - 2016

- 3 Tervetuloa Jyväskylään 2017
4 Helsingin ja Suomenlinnan kuvasatoa
15 Sampsa Hatakka
15 Itsenäisyyden 100-juhluvuosi
15 Sukuseuran apurahat
16 Leinosten alkuperä
18 Lauri Honka ja "Norjan Kalle"
22 Onnittelut merkkipäivän johdosta
23 Sukuseuran hallitus ja toimihenkilöt
24 Leinosten sukukirjat

OSOITTEENMUUTOKSET

Lähetä postin osoitteenmuutuskortti (+sotu ja puh.) taloudenhoitajalle (osoite s. 20). Myös poisnukkuneiden kohdalla lähetä ilmoitus taloudenhoitajalle. Jos lehtesi on jäänyt tulematta, tarkasta taloudenhoitajalta, että osoitetietosi ovat varmasti oikein.

ILMOITA TUOTTEISTASI SUVULLE

Kerro yrityksestäsi ja tuotteistasi muille Leinosille! Ilmoitustilaa myy taloudenhoitaja.

Ilmoitushinnat

85x60 mm	80 e
85x120 mm	150 e
175x120 mm	300 e
175x240 mm	600 e

TOIMITA AINEISTOA SUKULEHTEEN

Jäseniä pyydetään toimittamaan artikkeleita lehdessä jukaistavaksi. Leinosjutut ja ilmoitukset voit toimittaa suoraan lehden päätoimittajalle.

Litaset Oy, Vaasa 2016

28. vuosikerta. ISSN 0786-2679.

LEINOSSEN SUKUSEURA RY

“Sukuseuran tarkoituksena on selvittää suvun vaiheita ja historiaa, vaalia suvun perinteitä ja edistää yhteenkuuluvuuden tunnetta jäsentensä keskuudessa.” (Säännöt, 2 §)

Sukuseura järjestää yhteisiä sukupäiviä, retkeilyjä, kerää ja arkistoi sukua koskevaa tietoutta, selvittää ja auttaa suvun jäseniä selvittämään suvun vaiheita sekä saattaa tutkimustyön tulokset jäsenten tietoon sekä harjoittaa sukuseuran tarkoituseriä edistävää julkaisutoimintaa. Seura pitää luetteloa jäsenistään ja julkaisee kaksi kertaa vuodessa ilmestyvää sukulehteä.

“Sukuseuran jäseneksi voidaan hyväksyä jokainen 18 vuotta täyttänyt henkilö, joka isän tai äidin puolelta on sukuun kuuluva tai joka on sukuun kuuluvan aviopuoliso tai leski.” (4 §)

Seuran hallitus sivulla 23.

LIITY JÄSENEKSI

Jäseneksi voi liittyä maksamalla jäsenmaksun sukuseuran tilille Nordea Haukipudas FI51 2321 1800 0023 43. Ulkomailta maksettaessa tarvitaan vielä BIC NDEAFIHH (ilmoita koko nimesi, osoitteesi ja sotu-tunnus). Jäsenmaksu vuodelle 2017 on 15 euroa ja ainajäsenmaksu 150 euroa.

LEHDEN TOIMITUS

Päätoimittaja Martti Häikiö
Tehtaankatu 21 B 40, 00150 Helsinki
martti.haikio@kolumbus.fi
p. 050-5057140

Tuomas Honka, Koivikkotie 3 B 3,
96300 Rovaniemi, p. 040 8356404
tuomas.honka@ulapland.fi

Tervetuloa Leinosten sukukokoukseen 5-6.8.2017 Jyväskylän Kristilliselle Opistolle

Ensi kesänä kokoonnutaan Keski-Suomessa, joka on perinteisesti yksi Leinosten keskeisiä asuinalueita. Monien sukunimet ovat muuttuneet länsisuomalaiseen tapaan. Ohjelmassa on esillä lauantaina sukututkimustilanne eri sukuhaaroissa, niin kuin on ollut tapana.

Lounaan jälkeen tehdään retki kiinnostaviin kohteisiin Jyväskylässä ja Laukaassa, jossa Leinosa on asunut 1500-luvulta lähtien.

Jyväskylää on joskus sanottu Suomen Ateenaksi. Sillä on viitattu Jyväskylään koulutuksen, kulttuurin ja urheilun kaupunkina. Arkkitehtuurissa keskeinen asema on Alvar Aallon suunnittelemissa rakennuksilla. Niihin saataneen tutustua kiertoajelulla. Laukaassa käytäneen myös, missä nimismies Matti Leinonen oli yksi Nuijasodan päälliköitä.

Päivällisen jälkeen on vapaata yhdessäoloa. Katsotaan, mitä illaksi keksitään!

Sunnuntaina osallistutaan messuun lähitöitä, Kuokkalan hienossa modernissa kirkossa. Kuokkalan aluekappalainen on Riku Bucht, joka on äitinsä puolelta Melalahden Leinola 12:n sukuhaaraa.

Lounaan jälkeen pidetään juhla, johon on suunniteltu kaksi esitelmää. Mika Hirvonen kertoo Laukaan Leinosista, joista hän valmistelee sukukirjaa. Tarja Leinonen kertoo DNA-perusteisesta sukututkimuksesta esitellen asiaa myös Leinosten näkökulmasta. Virallinen sukukokous pidetään tietysti myös.

Järjestelyistä ja tiedusteluista vastaa ja ilmoittautumiset ottaa vastaan Tapio Leinonen, puh. 0400-155 425 tai sähköposti tapioleinonen@kolumbus.fi.

Jo nyt voi ilmoittautua majoitukseen, ruokailuihin ja retkeen, mutta täsmälliset tiedot tulevat seuraavaan sukulehteen.

Tässä jo majoitusvaihtoehdot nopeitten valittaviksi. Majoitus Kartano ja Patruuna (20 yksiotä ja seitsemän kaksiota, petipaikkoja yht. 68). yksiö yhdelle 70 €/yö; yksiö kahdelle 80 €/yö; kaksio 3-4:lle 100 €/yö.

Opisto sijaitsee Jyväskylässä, Kuokkalan kaupunginosassa noin 3 km keskustasta, Sulkulantie 28. Opistolle pääsee keskustasta mm. paikallisliikenteen busseilla (vuorot 15 ja 19).

Helsingin ja Suomenlinnan sukukokous ja -juhla 2016

**Kuvien ja kuvatekstien kautta muistuvat
mieliin hienot kaksi päivää 13-14.8.2016
maan pääkaupungissa ja Suomenlinnassa.
Noudatimme tarkasti viime sukulehdessä
ollutta ohjelmaa.**

Teemana sukujuhlassa oli Viaporin ja Suomenlinnan historia. Kuultiin Martti Häikiön esitelmä Viaporista Suomenlinnaksi 1918 ja Sampsa Hattakan esitelmä Viaporin perustaminen ja Ruotsin vallan ajan väestö. Musiikkina kuultiin Suomenlinnan historian eri vaiheisiin liittyviä kappaleita Jaana Sarkkisen säestyksellä:

Ruotsin vallan ajalta laulettiin Suomalainen ratsuväen marssi 30-vuotisessa sodassa. Nykyiset sanat Sakari Topelius teki siihen 1874. "On Pohjolan hangissa meill' isänmaa, sen rannalla loimuta lietemme saa..."

Venäjän vallan ajalta Keisarihymni eli Jumala, suojele tsaaria. Laulu oli Venäjän keisarikunnan virallinen ja viimeinen kansallislaulu vuodesta 1833 vuoteen 1917 saakka. Sen sävelsi Aleksei Lvov (1799–1879) ja sanoitti Vasili Žukovski.

Itsenäistymisvaiheeseen liittyvän Jääkärimarsin sävelsi Jean Sibelius jääkäri Heikki Nurmion Saksassa kirjoittamiin sanoihin 1917. "... Kun painui päät muun kansan, maan, me jääkärit uskoimme yhä..."

Itsenäisen Suomen lippua kunnioitetaan V. A. Koskenniemen sanoittamalla ja Yrjö Kilpisen säveltämällä Lippulaululla. "Siniristilippumme, sulle valan vannomme sydämin..."

Tiina-Maija Koskela esitti sekä kirkossa että sukujuhlassa useita komeita kappaleita.

Vuosikokous

Sukuseuran varsinaisen vuosikokouksen 14.8.2016 Suomenlinnan upseerikerholla avasi esimies rovasti Tapio Leinonen. Hänet valittiin kokouksen puheenjohtajaksi ja Jaana Sarkkinen

sihteeriksi. Pöytäkirjan tarkastajiksi valittiin Tapio Leinonen Vantaa ja Tapio Leinonen Kurpenpolvi ja samat ääntenlaskijoiksi.

Toimintakertomus hyväksyttiin sukulehdessä 1/2016 olleessa muodossa. Taloudenhoitaja Yrjö Leinosen esiteltyä tilit ne hyväksyttiin sukulehdessä olleessa muodossa ja tilivelvollisille myönnettiin vastuuvapaus.

Sukuseuran sihteeri Jaana Sarkkinen luki toimintasuunnitelman, joka hyväksyttiin:

"Sukuseura toimii entiseen tapaan. Sukukokous pidetään vuosittain. Sukulehteä julkaistaan kaksi numeroa vuosittain. Sukuaineiston täydentämistä jatketaan. Sukukirjoja julkaistaan siinä tahdissa kuin tekijät ehtivät niitä valmistella. Aineistoa on nyt täydennetty erityisesti Mainuan sukuhaaran osalta. Sukuseura jakaa 2 (kaksi) stipendiä, entiseen tapaan. Vanhat sukulehdet on skannattu sukuseuran kotisivuille ja pannaan sinne myös jatkossa. Lisäksi sukuseuran hallitus on pohtinut ja hallituksen kokouksessa 13.8.2016 päättänyt, että Leinosen sukuseura ry:lle perustetaan oma Facebook ryhmä. Hallitus laatii säännöstöä ja ohjeistusta ryhmässä toimimiseen. Facebook-ryhmä pyritään saamaan toimintaan jo syksyn 2016 aikana. Facebook ryhmästä tiedotetaan sukulehdessä."

Yrjö Leinonen esitteli talousarvionehdotuksen, joka hyväksyttiin. Jäsenmaksu päätettiin pitää ennallaan 15 euroa/vuosi ja ainaisjäsenmaksu on 150 €

Hallituksen erovuoroiset jäsenet Mika Hirvonen Korpilahti/Jyväskylä ja Teuvo Leinonen Melalahti valittiin jatkamaan hallitustyötä. Toiminnantarkastajiksi valittiin Matti Leinonen Paltamo ja Urpo Leinonen Paltamo ja heidän varamiehikseen Veikko Leinonen Ristijärvi ja Tapio Leinonen Vantaa.

Kokouksen loppuksi laulettiin yhteisesti Jean Sibeliuksen "Uusmaalaisten laulu"

Tulokahveilla Kallion seurakuntakodissa vasemmalta Heikki ja Asta Leinonen Iisalmi, Pirjo Puolanen ja Paavo O. Häikiö Jyväskylän Leppälahti ja Jukka Häikiö Kuopio.

Sukuseuran hallitus vasemmalta Liisa Manu, Martti Häikiö, Jarmo Ahonen, Eija Leinonen, kunniaesimies Tatu Leinonen, taloudenhoitaja Yrjö Leinonen, esimies Tapio Leinonen, sihteeri Jaana Sarkkinen, Teuvo Leinonen ja Timo Honka.

Sukukirjojemme uutterat tekijät Tatu ja Tapio Leinonen kunniapaikalla Senaatintorilla keisari Aleksanteri II:n jalkojen juuressa. Alh. vas. pitkäaikainen sukuseuran hallituksen jäsen Jorma Leinonen ja hänen poikansa vesirakentaja Tapio Leinonen. Tuulimyllyjä käytettiin telakan tyhjentämiseen aina 1760-luvulle asti, jolloin se korvattiin pumppuhuoneella. Arto Leinonen Mynämäki ja Timo Nyberg Helsinki.

Suomenlinnan museossa saaren talvikuva. Tapani ja Liisa Tuomainen Kotka.

Keisari Nikolai II:n ajalta oleva Venäjän kaksoiskotka vaakunakilpi sotalaivan keulasta. Arvo Tyyskä Salla, Hilikka Patosalmi Kemijärvi ja Pirjo Nyberg Helsinki.

Viaporiin tuotiin 1760-luvulla silloisesta Ruotsin Pommerista saaristolaivaston perustaksi laivojen lisäksi yhdeksän venettä. Timo ja Raimo Leinonen Helsinki.

Suomenlinnan rakentaja Augustin Ehrensvärd on haudattu neljä kertaa: kotiseurakuntaan, Turkuun, Helsinkiin nykyisen senaatintorin paikalle ja lopulta Viaporiin eli Suomenlinnaan. Matti ja Eila Leinonen valleilla.

Mörssäriin edessä Juha Eronen Karkkila.

Oikealla Maria-Katariina ja Arto Leinonen Mynämäki. Oik. alh. Anja Pyykkönen Kajaani ja Kaiho Ruotsalainen Helsinki. Alh. Viaportin tuoppi on puuveneiden kilpailu.

Sunnuntaiamu alkoi Hietaniemen sankarihautausmaalla, jonne sukuseura laski seppeleen. Sen tekstiksi oli valittu eteläpohjalaisen itsenäisyysmies, kirjailija ja päätoimittaja Artturi Leinosen (1888–1963) runo. Leinonen oli merkittävä itsenäisyysmies. Ylihärmän suojeluskunnan ensimmäisellä päälliköllä, Artturi Leinosella, oli takanaan vankila- ja karkotustuomio jääkäriväräyksessä. Leinonen pidätettiin kotonaan Ylihärmässä 12.5.1916. Aluksi hän kärsi tuomitaan Vaasan poliisivankilassa, Viipurin vankilassa ja Pietarin Peresilnajan siirtovankilassa, minkä jälkeen hänet karkotettiin Uralin rinteillä sijaitsevaan Ahansk-nimiseen kaupunkiin. Venäjän vallankumouksen alettua Leinonen vapautui. Kotiinsa Ylihärmään hän saapui 9.4.1917. Leinosen sukuseuran seppeleen laskivat esimies Tapio Leinonen, sukujuhlan järjestäjä Jarmo Ahonen ja Marja-Liisa Kontkanen.

*Ylitse meidän kumpumme
käy talvet, kevähät.
Niin ihanaa kun kukkii maa
ja lapset leikkivät.
Me lunastimme teille maan
sen lapset vapaat on.
Ah, armas jälkeen päivätyön
on päästä lepohon.*

Helsingin edustalla sijaitseva Suomenlinna on merilinnoitus, jota alettiin rakentaa Ruotsin vallan aikana vuonna 1748. Suomenlinna liitettiin vuonna 1991 UNESCO:n maailmanperintöluetteloon ainutlaatuisena sotilasarkkitehtuurin muistomerkkinä. Oman erityispiirteensä linnoitukselle antaa sen merkitys kolmen valtion – Ruotsin, Venäjän ja Suomen – puolustuksessa. Suomenlinna on olennaisilta osiltaan autenttinen eli historiallisesti aito. Suomenlinnassa on nähtävissä useita merkittäviä sekä linnoitustekniikkaan että telakkarakentamiseen liittyviä historiallisia kehitysvaiheita. Linnoituksen sydämessä sijaitseva kuivatelakka oli 1700-luvun tekniikan huippusaavutuksia.

Hietaniemen hautausmaan läntisimmältä kolkalta, 1933 käyttöön otetulta Hietaniemen alueelta löytyvät 1939-1945 käytyjen sotiemme sankarihautausmaa sekä merkittävimmät sotamuistomerkit, mm. sankarihautojen keskiössä sijaitseva Sankariristi, Kadonneiden sankarivainajien muistomuuuri sekä Sotavainkeudessa kuolleiden sankarien muistomerkki sekä Suomen Marsalkka Mannerheimin hauta.

Suomenlinnan kirkossa oli jumalanpalvelus, jossa saarnasi Töölön seurakunnan kappalainen Jari Leinonen. Hänen sukujuurensa ovat Kymenlaaksossa.

Muistokynttilän sytytti diakoni Sinikka Metiäinen. Hän kuului sukujuhlan järjestelytoimikuntaan.

Kansainvälisen Lauritz Melchior -laulukilpailun 2014 voittanut sopraano Tiina-Maija Koskela rakentaa kansainvälistä uraa ooppera- ja konserttisolistina.

Tila, jossa Suomenlinnan Upseerikerho toimii, on Suomen vanhin alun perin upseerikerhoksi tehty rakennus. Se valmistui vuonna 1876. Aiemmin samalla paikalla sijaitsi vuonna 1812 valmistunut aateliskerho.

Oikealta Tero, Elle, Elias ja Nina Ahonen. Hilla Koskela (10 viikkoa) oli nuorin osanottaja. Pasi oli hoitovuorossa, kun äiti Tiina-Maija Koskela esiintyi sukujuhlissa.

Salkoon nostettiin punakeltainen leijonalippu, joka kuitenkin muutaman viikon kuluttua vaihdettiin siniristilippuun, josta tuli Suomen virallinen lippu.

”Oman maan lippu on nostettu tänäkin linnoituksen salkoon. Älköön koskaan mikään vihollinen pääskö sitä täältä alas riistämään. Viapori on nyt koko Suomen kansan omaisuutta. Sen vuoksi onkin senaatti päättänyt, että sen nimenä tästä lähtien on oleva Suomenlinna.” Senaatin puheenjohtaja eli pääministeri P. E. Svinhufvud Suomenlinnassa 12.5.1918.

Suomenlinna toimi kapinan ja sisällissodan jälkeen punavankileirinä 1918. Siellä oli noin 10 000 vankia erittäin vaikeissa oloissa.

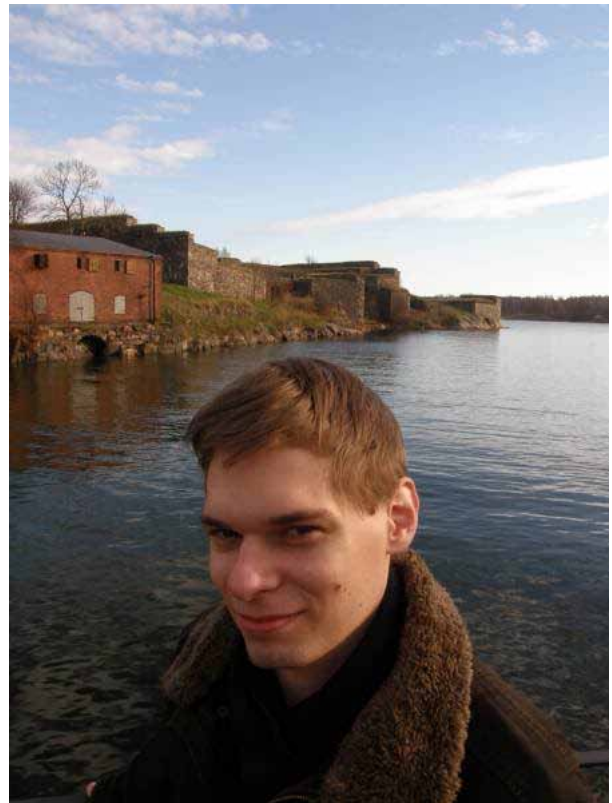
Martti Häikiö julkaisee keväällä 2017 teoksen ”Suomen leijona. Svinhufvud itsenäisyysmiehenä” (Docendo). Siinä hän käy läpi Suomen itsenäistymisvaiheet aina 1890-luvulta vuoteen 1944, jolloin Svinhufvud kuoli. Svinhufvud oli merkittävin oikeustaistelija, joka karkotettiin Siperiaan yli kahdeksi vuodeksi. Suomeen palattuaan 1917 hän toimi ensin oikeuskanslerina ja sitten pääministerinä, kun Suomi julistautui itsenäiseksi. Hänestä tuli itsenäisen Suomen ensimmäinen oma valtionpäämies toukokuussa 1918. Svinhufvud toimi tasavallan presidenttinä 1931-1937 kukistaen Mäntsälän kapinan.

Sampsu Hatakka on Suomen ja Pohjoismaiden historian jatko-opiskelija, ja tekee väitöskirjaa Viaporin merkityksestä Suomeen sijoitetun armeijan elintarvikehuollolle 1700-luvulla. Linnoitukset olivat huoltojärjestelmän kulmakiviä 1600- ja 1700-luvuilla. Ne vartioivat huoltoreittejä ja toimivat suojattuina varastopaikkoina. Myös Viaporille suunniteltiin vastaavia tehtäviä: sinne tuli sijoittaa sekä armeijan että laivaston makasiinit ja sen tuli ylläpitää avustusyhteyksiä Ruotsiin. Tutkimuksen tarkoituksena on selvittää, millaisiin uudistuksiin Viaporin rakentaminen johti armeijan huollon osalta ja miten pitkäikäisiä ja onnistuneita nämä uudistukset olivat. Samalla vastataan myös kysymykseen, miksi muutokset katsottiin tarpeellisiksi.

Syyt Viaporin perustamiseen

- Taustalla poliittisen tilanteen muutos Itämeren alueella suuren Pohjan sodan (1700-1721) jälkeen
- Ruotsi menetti kaikki itäiset rajalinnoitukset Venäjälle
- Samalla Suomesta tuli jälleen raja-alue
- Suomessa oli jäljellä vain keskiaikaisia linnoja

Suomen valtiollisen itsenäisyyden juhlavuosi 2017

Helsingin Suomalainen Klubi on tuottanut nettisivuston “Svinhufvud - Suomen itsenäisyyden tekijät ja vaiheet”. Sen päätoimittajana on professori Martti Häikiö ja toimituspäällikkönä fil. tohtori Jouko Kokkonen.

www.itsenäisyys100.fi

Itsenäisyyden juhluvuonna järjestetään tuhansia kiinnostavia tapahtumia eri puolilla Suomea. Ne löytää juhluvuoden viralliselta sivustolta

<http://suomifinland100.fi/tehdään-yhdessä/tulevaa-ohjelmaa/>

Kaksi opiskeluapurahaa haettavana

Leinosten sukuseura julistaa haettavaksi kaksi 250 euron suuruista apurahaa Leinosten sukuun kuuluvien opiskelijoiden haettavaksi. Vapaamuotoisesta hakemuksesta tulee käydä ilmi tarkoitus, johon apurahaa haetaan, sekä selvitys siitä, mihin Leinosten sukuhaaraan hakija kuuluu. Hakijoiden ikää, koulutustasoa tai alaa ei ole rajoitettu. Apurahat jaetaan kesän 2017 suukokouksessa. Hakemukset tulee osoittaa maaliskuun loppuun 2017. Hakemukset tulee osoittaa esimiehelle prof. Tatu Leinoselle, Tuulastie 13 A 6, 90550 Oulu, puh. 044-5546669, tatujuuula@gmail.com

Leinosten alkuperä

Aika monta kertaa on 30 vuoden aikana sukukokouksissa ja sukulehdissä ollut esillä meidän Leinosten alkuperä. Mistä he ovat mihinkin tulleet ja missä olisi se ihan ensimmäinen alkukoti? Olen koonnut tähän tiivistetysti, mitä sukulehdistä löytyy ja kyselen, uskallammeko jo tänään tehdä rohkeita päätelmiä. Sukulehdethän löytyvät sukuseuran kotisivulta www.leinonet.fi, josta itse kukin voi lukea artikkeleita tarkemmin.

Jo nimen alkuperästä on erilaisia teorioita. Suuri, useina erinimisinä painoksina ilmestynyt Sukunimet esittää kaksi mahdollisuutta: taustalla olisi joko leino-sana, jonka tiedetään kansanrunojen kielessä tarkoittaneen pientä, heikkoa, surullista, alakuloista. Tai sitten taustalla olisivat vanhat saksalaiset Lein-alkuiset sanat, jotka liittyvät pellavaan. Samaan nimiryppäeseen kirja lukee nimet Leina, Leinakka, Leinikka, Leiniä ja Leino. Tämän ryhmän nimiä todetaan olleen jo keskiajalla niin Varsinais-Suomessa, Satakunnassa, Hämeessä kuin Karjalassakin.

Ensimmäisessä lehdessä 1/86 Tatu Leinonen toteaa Leinosten olleen merkittävä talonpoikais-suku Varsinais-Suomessa, Savossa, Kainuussa ja Kemijokivarressa jo useiden vuosisatojen ajan. Savon ja Kainuun sukuhaarojen hän uskoo olevan samaa alkuperää, muut ovat epävarmoja.

1/87 lehdestä löytyy Aarne Jänterän esitelmä sukukokouksessa Laukaan Leinosista. Perimäitöön ja eri lähteisiin nojaten hän katsoo Leinosten tulleen Keski-Suomeen Juvalta ja sinne taas aikanaan idän suunnalta, Karjalasta. Seuraavassa numerossa 2/87 Martti Siira liittyy selkeästi kantaan, että Laukaan Leinonet tulivat Juvan Vuorenmaasta, mutta päättäväisesti torjuu idän suunnan Leinosten alkukotina. Hänen mielestään paikanimitutkimus ja varhaisten muuttojen tutkimus osoittavat selvästi Leinosten alkukodin olevan Varsinais-Suomessa.

2/88 Siira ottaa sukukokouksesitelmässään lyhyesti edelleen kantaa lännestä Leinosten tulosu-

untana Savoan, vaikka varsinaisesti tutkistelee Juvan ja Oulujärven varhaisten Leinosten yhteyksiä.

2/94 Aarne Jänterä jatkoi uudessa sukukokouksesitelmässään Laukaan Leinosista keskittyen nimismies-Leinosiin. Leinosten “alkukotiin” hän ei enää ota kantaa.

1/95 Matti Leinonen vertailee Leinos-nimiä maan eri puolilla ja toteaa, että “uskottavaa todistusaineistoa (lännen tai idän puolesta) on niukasti löydettävissä ja objektiivisten päätelmien tekeminen on lähes mahdotonta”. Samassa lehdessä on juttua ja kyselyä Karjalan varhaisista Leinosista.

1/98 kerrotaan Jaakkiman Leinosista. Mahdollisena pidetään, että juuret olisivat Kerimäellä. Liekö mahdollista? 1/99 löytyy luettelo varhaisista Leinosista Oulujärven eri kylissä. (Perusteellinen selvitys on Jorma Keräsen väitöskirjassa Kainuun asuttaminen.) 2/99 on Tatu koonnut tiivistelmän Pohjois-Suomen varhaisista Leinosista.

Lehden 1/08 kannessa on kiintoisa kartta savolaisekspansioista 1500-1600 -luvulla. Samasta lehdestä ja seuraavasta löytyy Marja-Liisa ja Reijo Kontkasan laaja artikkeli Leinosia Karjalan rajamailla. Tulosuuntaa ei yritetä veikata.

2/08 on julkaistu Hannele Wirilanderin kiintoisa sukukokouksesitelmä Savon 1500 ja 1600 -lukujen Leinosista. Hän liittyy Kauko Pirisen Savon historiassa esittämään kantaan, että nimi Leinonen tulee saksan sanasta Lein, pellava, mutta se on tapahtunut niin varhain, että jo 1500-luvulle tultaessa se on saanut suomalaisen asun. Nimen juuret olisivat tämän mukaan siis Viipurin saksalaisissa kauppiassa, joiden jälkeläisiä olisi tullut Jääsken kautta Savoan. Sieltä heitä em. ekspansiossa levisi Kainuuseen, Laukaaseen, Etelä-Pohjanmaalle ja Sääksmäelle.

Sukulehdestä 1/14 löytyy Laukaan Leinosten kirjaa valmistelevan Mika Hirvosen laaja artikkeli Juvan ja Laukaan varhaisista Leinosista. Häinkin päätty Juvan Vuorenmaahan Laukaan

Leinosten alkukotina. Hän kysyy myös, olisiko 1550 tienoilla Juvalta katoava Lauri Leinonen Kainuun ensimmäinen Leinonen, vaikka Siira arvelee hänen muuttaneen Laukaaseen. Ongelmalliset ovat Mikan mukaan Kainuun Leinosten kantaisän Tapanin juuret, koska Juvalta ei tuolta ajalta löydy yhtään Tapani Leinosta.

2/15 Kainuun varhaisen asutuksen tutkija Jorma Keräsen esitelmässä selvitetään Kainuun asutuksen käännekohtia, erityisesti Leinosten näkökulmasta.

Sukututkija Tommy Koukka on asettunut aiemmin tässä Leinosten alkujuuria koskevassa keskustelussa kannattamaan jo Martti Siiran esittämää Satakuntaa varhaisten Leinosten mahdollisena “alkukotina”. Äskettäin hän vastasi kyselyyni näin: “Tällä hetkellä kallistuisin perinteisempään oletukseen Leinosten itäisestä alkuperästä. Koska jo 1500-luvulla Juvalla oli useita Leinosia, on suku todennäköisesti asunut siellä jo pitkään. Voi hyvinkin olla, että nimi juontuu saksalaisesta nimistöä, jota lienee tullut Viipurin linnan rakentamisen myötä Karjalaan ja sieltä on voinut Leinosen suku ehkä jo 1300-luvulla tulla Juvalle.”

Mika Hirvonen kirjoitti äskettäin näin: “Oman mielipiteeni uskallan jo vahvasti naulata idän suuntaan Leinosten alkuperästä nykyistenkin tietojen valossa. ... Leinosia oli maakirjojen mukaan 31 taloutta Savossa vuonna 1541, joista Juvalla 12 taloutta. Leinosten on siis täytynyt asua samalla alueella jo useampi sata vuotta, jotta suku on voinut levittäytyä näin laajaksi.”

Mikä on mahdollista, mikä todennäköistä?

Olellainen kysymys on, mistä Savo asutettiin, mutta sekään ei taida ratkaista asiaa lopullisesti. Wikipedian mukaan Savon väestö uudelle ajalle tultaessa koostuu nimittäin kolmesta asutusvaiheesta: lappalaisista (jotka eivät välttämättä olleet geneettisesti samaa väkeä kuin myöhemmät saamelaiset), vuosina 800–1150 tulleista hämäläisistä ja vuosien 950–1300 asutusvaiheen karjalaisista. Vielä Pähkinäsaaren rauhan 1323 jälkeen karjalaisväestöä muutti alueelle runsaasti erityisesti Laatokan Karjalasta, samoin hämäläisiä uudisasukkaita, varsinkin Savilahden tienoille. (<https://fi.wikipedia.org/wiki/Savolaiset>). Nämä tiedot antavat mahdollisuuden niin Leinosten läntiselle kuin itäisellekin tulosuunnalle.

Kyselin jo itseltäni, onko meidän jäätävä Matti Leinosen 1995 esittämään toteamukseen: “Uskottavaa todistusaineistoa (lännen tai idän puolesta) on niukasti löydettävissä ja objektiivisten päätelmien tekeminen lähes mahdotonta.”

Uskon, että lähivuosina ilmeisesti merkittävästi laajeneva DNA-sukututkimus antaa asiassa merkittävästi uutta valoa. Sen mahdollisuuksiin viittaavat myös sekä Tommy että Mika. Tätäkin ajatellen on suunniteltu yrittää saada asiasta esitys ensi kesän sukukokoukseen. Jo nyt olen saanut jossakin määrin tietoa Leinosten teettämistä analyyseista, joista joku asiaa tunteva voisi tehdä jonkinmoisen yhteenvedon.

TAPIO LEINONEN

Lauri Honka “Norjan Kallen” päällikkötähystäjänä

Honka-haaran muisteluksia V Toimittanut Tuomas Honka

Hongan sukuhaara liittyy laajaan Leinosen sukuun Kivesjärven Leinola n:o 7 kautta. Leinolaassa syntynyt Pekka Pekanpoika Leinonen (1789-1864) muutti Säräisniemen kautta Tyrnävälle ja vaihtoi sukunimensä talon mukaan Rapuskaksi. Hänen poikansa Matti Rapuska (1824-1906) muutti Temmekselle ja vaihtoi nimensä Hongaksi myös talon mukaan.

Oheisessa artikkelissa on otteita Matti Hongan pojanpojanpojan Lauri Hongan sotapäiväkirjoista ja muistelmista syksyiltä 1944. Jatko- ja Lapin sodassa luutnantti Lauri Honka toimi meritointakoneissa päällikkötähystäjänä. Lauri Honka (1921-2000) oli rovaniemeläinen erityisopettaja ja Leinosen sukuseuran hallituksen jäsen.

Aselevon aikaisia lentoja

Sotatoimet Neuvostoliittoa vastaan olivat päättyneet syyskuun alussa 1944, ja voimassa oli aselepo. Rauhanneuvottelut olivat käynnissä, ja edessä oli vielä saksalaisten karkoittaminen Suomen alueelta. Oli odotettavissa aseellisia yhteenottoja. Siviiliväestö piti evakuoita pois tulevalta sotatoimialueelta, jotta he eivät jäisi mahdollisten taisteluiden jalkoihin. Ouluun oli perustettu Pohjois-Suomen Evakuointiesikunta, jonka päällikkönä toimi Veitsiluoto Oy:n toimitusjohtaja vuorineuvos Lauri Kivinen. Tämän esikunnan käyttöön määrättiin Vaasasta yksi vesitasokone, jonka päällikkönä toimi Lauri Honka.

10.9.1944. Aamuaikaisesta oltiin töissä konetta korjaamassa. Lopulta tehtiin koelento, joka onnistui. Tavarat laitettiin toosaan, ukot pukille, ja matka Ouluun alkoi kello 12.10. Koska aikaa oli, päätimme poiketa syntymäseutuni Temmeksen kautta. Olin poikamies, ja pesemätöntä pyykkiäkin oli ehtinyt kertyä pienoinen paketti. Sen aion heittää kotiini. “Norjan Kallen” me-

teli sai lähes koko kylän pihamailleen, kun kaartelimme ympäriinsä ennen pudotuslentoa. Lopulta lensimme kotitaloni yli ja pudotus osui hyvin navetan katolle ja siitä kotiväen jalkoihin pihamaalle. Vielä pari kaarta ja matka jatkui kohti Oulua.

Olin lähtöä edeltävinä päivinä koettanut saada selvää tukikohtamme sijainnista Oulussa. En kuitenkaan saanut sieltä kiinni ketään, joka olisi asian tiennyt. Temmeksellä syntyneenä tunsin Oulun melkein kotikaupungiksi, joten uskoin löytäväni laskeutumiseen sopivan paikan. Tiesin, että Oritkarissa oli lentokenttä. Ehkäpä sen läheltä löytyisi paikka myöskin vesikoneelle. Laskimme Nuottasaaren rantaan. Laskeuduttuani kellukkeelle tarkastelemaan veden syvyyttä huomasin, että koneen kellukkeet nostattivat hiekkaa ja mutaa pohjasta. Ranta oli liian matala. Noustiin uudelleen ilmaan. Ehkä näkisimme sellaisenkin paikan, jossa olisi riittävästi vettä. Pohjoispuolella näkyi siedettävän matkan päässä kaksi järveä. Valitsin niistä suuremman, juuri ja juuri riittävän kokoisen. Kello 15.15 laskeuduimme Pyykösjärveen.

Tämä oli jo toinen raskaassa lastissa tehty lasku, jota toinen vanha ja palanut pakoputki ei enää kestänyt, vaan putosi järveen. Rantautumisemme oli mahtava, sillä moottorin jyrinän lisäksi löivät pakolieskat suoraan syksyiseen iltapäivään. Pyykösjärvi osottautui ihanteelliseksi paikaksi. Se oli rauhallinen ja vain viitisen kilometriä kaupungista. Järjestettyäni vartioinnin ja alkuhuollon hoidin muulle miehistölle väliaikaisen majoituksen komendantinvirastoon.

Kello oli jo yhdeksättä illalla, kun pääsin lopulta ilmoittautumaan vuorineuvos Kiviselle. Hänet ja koko evakuointiesikunnan löysin täydessä työntouhussa Hotelli Arinasta. Tein ilmoituksen, jonka jälkeen keskustelimme tulevasta tehtävästämme ja sen vaatimista käytännön kysymyksistä. Lopuksi Kivinen totesi: Kone on sitten heti aamulla valmiina käyttöön. Kivinen katsoi äänettömästi, kun ilmoitin, ettei

Lauri Honka "Norjan Kallen" konekiväärirenkassa.

se nyt aivan heti aamulla sitä ollut, koska koneen toinen pakoputki makasi Pyykösjärven pohjassa. Arvelin kuitenkin, että saisimme sentään koneen seuraavan päivän aikana kuntoon.

11.9.1944. Aamukuudelta menin Arinaan. Paikalla olivat esikuntapäällikkö Erkki Kukkonen, poliisitarkastajat Alhava ja Salonen, kapteenit Kalle Kaitera ja Tauno V. Mäki sekä komendantti Uolevi Kemppainen. Aineellinen huoltomme hoidettiin Raatin suojeluskuntatalon kautta. Saimme tukikohdaksemme eläinlääkäri Henrikssonin huvilan. Autoimme rouvaa muuttohommissa takaisin kaupunkiin. Kone ja kaikki muukin saatiin rannassa kuntoon.

12.9.1944. Puolenpäivän aikaan tulivat Pyykösjärvelle kapteeni Koskelo, tohtori Ora ja professori Pentti Kaitera, joita piti lähteä käyttämään Rovaniemellä. Ilma oli kirkas ja näkyvyys niin hyvä, että jo matkan puolivälissä alkoivat näkyä Rovaniemen suurimmat rakennukset, joiden vaaleisiin seiniin alkavan iltapäivän aurinko

paistoi suoraan tulosuunnastamme. Tasan kahden tunnin melkoiseen vastatuuleen tapahtuneen lennon jälkeen laskeuduttiin kauppalaan koillispuolella olevalle Olkkajärvelle, jossa saksalaisilla oli lentosatama. Matkalaisemme lähtivät kauppalaan Lapin evakuointia koskeviin neuvotteluihin. Annoin heille viimeisen takarajan, jolloin tulisi olla takaisin koneella, jotta vielä samana iltana ehdittäisiin takaisin Ouluun. Itse jäin lentomestari Reino Vennan kanssa lentosatamaan, missä saksalaiset pitivät meitä vielä vierainaan tarjoten sekä syötävää että juotavaa.

Oli jo hämärä, kun neuvottelijat lopulta palasivat, ja antamani määräaika oli ollut jo pitkään ummessa. Vennan kanssa tulimme siihen tulokseen, että Ouluun saavuttaisiin joksikin pimeässä. Laskeutuminen valottomaan Pyykösjärveen tällä kuormalla ei olisi aivan vaaratonta. Kun mukana oli siviilihenkilöitä, joista yksi nainen, emme halunneet ottaa tätä riskiä. Ilmoitin päätöksen kyyditettävillemme. Kaikille muille sopi yöpyminen Rovaniemellä paitsi professori Kaiteralle, jolla oli joku tärkeä neuvottelu seuraavana päivänä Helsingissä. Hänelle saatiin hankituksi suomalainen henkilöauto, jolla hänen tuli ehtiä Ouluun Helsingin iltajunalle. Seuraavana päivänä kuulimme Oulussa, että juna oli ehtinyt juuri lähteä Kaiteran ehdittyä asemalle. Juna oli kuitenkin saatu pysäytetyksi Kempeleessä niin pitkäksi aikaa, että Kaitera oli ehtinyt siihen ja päässyt seuraavaksi päiväksi pääkaupunkiin.

Me toiset siirryimme kauppalaan ja majoitimme Pohjanhoiviin, jossa tämän jälkeen tuskin monta suomalaista vierasta enää kävikään. Pohjanhovin ravintolasali oli täpösen täynnä väkeä, sekä saksalaisia että suomalaisia. Söimme ja joimme hyvin, eikä laskua tuosta kaikesta koskaan esitetty. Näin kai lienee ollut kaikkien kohdalla. Sillä tavalla jäi vähemmän evakuoitavaa. Siinä iltaa istuessamme tuli pöytäämme muutamia saksalaisia lentäjiä, joilla tuntui olevan vielä tappeluhalut tallella. Aikoivat tulla vielä takaisin "uuden ase" kanssa. Mikä se tulisi olemaan, ei selvinnyt. Kysyin, miten saksalaiset itse toimisivat tilanteessa, missä Suomi nyt oli. Herrat eivät vas-

tanneet, vaan poistuiivat mielenosoituksellisesti pöydästäme jättäen meidät rauhaan. Vanha aseveljeys oli viilentymässä, eikä meidän suomalaisten kurssi tuntunut olevan enää kovinkaan korkealla. Näin Pohjanhovissa Saajorannan Hannun ja Nevalan Jaskan. Söimme illallisen, ja soitin sieltä Rauman Allille. Aterian jälkeen menin hänen luokseen syömään hilloja.

13.9.1944. Yö oli ollut kylmä, ja Olkkajärven rantavedet olivat ohuessa riitassa, kun sinne aamuaikaisella palasimme. Matkalla kauppalaan läpi näimme valtavia muuttotavararöykkiöitä mm. rautatieaseman tienoilla. Sinne kai niistä suurin osa lienee jäänytkin saksalaisten myöhemmin poltettaviksi. Olkkajärveltä soitin paikalliseen suomalaiseen IVAK:iin (ilmavalvonta-aluekeskus) saadaksemme tavanmukaisen lentoluvan. Sieltä vastattiin, ettei heillä ollut enää minkäänlaisia oikeuksia Rovaniemellä ja neuvottiin kääntymään saksalaisten puoleen. Teinkin näin, mutta ei asia sielläkään selvinyt. Soitin jonkun ajan kuluttua uudelleen, mutta yhä vain tarjottiin "einmomenttia" eli hetkistä. Lähtölupaa hakiessamme olimme käynnistäneet ja lämmittäneet koneemme moottorin lentokuntoon. Kun luvan antajaa ei tuntunut löytyvän, kehoitin kyyditettäviamme nousemaan koneeseen, joka kello 8.10 otti suunnan kohti Oulua. Ohjaajalle olin antanut ohjeen lentää aivan puiden latvojen tasalla Kivaloitten yli kohti Ranuan erämaita ja idästä kaartaa lähestyä tukikohtaamme. Tämä siksi, että saksalaisilla oli vielä silloin hävittäjämiehitys sekä Rovaniemen että Kemin kentillä. Eihän koskaan voinut olla varma, mitä he saattaisivat keksiä. Mitään ei kuitenkaan tapahtunut, ja reilun tunnin lennon jälkeen olimme taas Pyykösjärvellä.

Ilmoittauduin Arinassa, jossa annettiin heti uusi lentokäskey. Sen mukaan nyt oli lähdeävä Mikkeliin. Päämajassa käytävään neuvotteluun meidän piti viedä vuorineuvos Kivinen. Huolimme ja tankkasimme koneemme ja itsemme, ja iltapäivällä olimme jo ilmassa. Lentokorkeus oli 1500 m ja suorinta tietä Mikkeliin. Koska koneessa oli nyt tilaa, olin ottanut mekaanikko Arvo Haaparannan mukaan kaiken varalta. Koneemme oli vanha ja raihmainen (Höver M.F.

11), jolle saattoi sattua vaikka mitä. Näkyvyys oli erinomainen. Seisoimme konekiväärin-kaassa ja katselimme parhaillaan ruskaan valmistautuvia näkymiä. Olimme jossakin Siikajoen latvoilla, kun huomasimme, että oikean ylätason alapinnasta alkoi irrota kangasverhous. Sitä oli joskus korjattu, ja nyt pääsi ilmavirta paikan reunan alle. Noin 20 x 50 cm pala lepatti aikansa tason jättöreunassa, ja lensi sitten taivaan tuuliin.

Keskustelimme Haaparannan kanssa, mitä olisi tehtävä, jos taso alkaisi avautua enemmän. Ohjaajalla oli pahimmassa tapauksessa oma laskuvarjonsa, mutta meillä kolmella oli niitä vain kaksi. Yksi jäisi ilman. Päätimme ilmoittaa asiasta vuorineuvokselle. Siirryin koneen runko-osaan, missä Kivinen istui lämpimästi vaatetettuna telttatuolilla lämmin huopa kääritynä jalkojen ympäri. Kerroin hänelle, mikä oli tilanne ja kysyin, palataanko takaisin vai jatketaanko matkaa. Samalla kerroin, että meillä oli mukana tämän vaurion korjaamiseen riittävästi tarvikkeita ja ammattinsa taitava mekaanikko. Mietittyään hetken Kivinen kysyi, pysyisikö kone ilmassa. Vastasin, että ellei kangasta irtoa enempää, niin kyllä kone ilmassa pysyy. Kuultuaan tämän Kivinen sanoi rauhalliseen tapaansa, että matkaa jatketaan. Mitään ei tapahtunutkaan, ja kahden ja puolen tunnin lennon jälkeen laskeuduimme Mikkelin lähellä olevaan Pitkäjärveen. Jätimme koneen paikalle järjestetyn vartiomiehistön huostaan ja siirryimme Kivisen mukana autolla kaupunkiin Hotelli Kalevaan. Siellä saimme ruokailla. Vaikka Kaleva oli Päämajan käytössä, Kivinen ilmoitti, että saatoimme jäädä istumaan iltaamme sinne, jos halusimme. Itse hän lähti omille asioilleen. Jo hyvissä ajoin siirryimme matkustajakoti Tapioon, jonne meille oli järjestetty majoitus. —

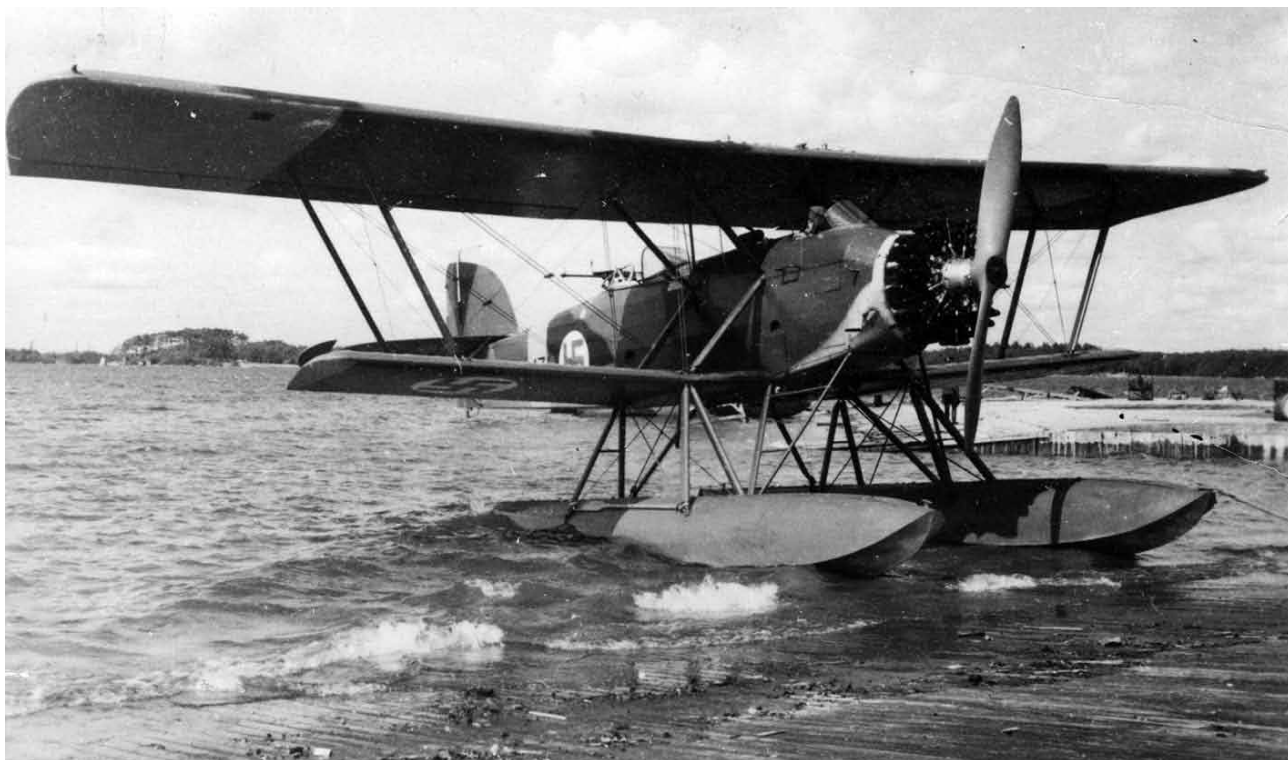
14.9.1944. Konekin piti korjata ennen paluulennolle lähtöä. Sitä varten olimme jo aamuaikaisella Pitkäjärvellä. Mekaanikko Haaparanta taisi tehtävänsä, ja pian oli aukko peitetty päälle liimatulla verhoilukankaalla. Vielä pikakuivuvaa maalia päälle, ja kone oli kunnossa.

Olin sopinut Kivisen kanssa, että tapaisimme lounaan aikaan Kalevassa. Hankkiuduimme

paikalle jo hyvissä ajoin, ja täsmällisesti sovit-
tuna aikana saapui sinne myöskin Kivinen. Se
ei ainakaan parantanut ruokahalua, kun saimme
huomata, että täpötäydessä ruokasalissa ei ollut
yhtään majuria pienempää ruokamiestä, isompia
sitäkin enemmän. Vuorineuvos näytti olevan
hyvin tunnettu ja tiedetty henkilö. Tuntui kuin
meidänkin, vähäisen luutnantin, lentomestarin ja
mekaanikon arvo olisi noussut vähintään majurin
tasolle. Ruokailun jälkeen siirryimme kaikki
Pitkäjärvelle, missä joukko mikkeliäisiä pikku-
tyttöjä odotti matkaan lähtijöitä. He olivat poimi-
neet kimpun kedon kukkia kukin, ja nyt ojensivat
meille jokaiselle sellaisen. Tämä on jäänyt pi-
eneksi mutta sitäkin lämmitävemmäksi muistoksi
tuosta hetkestä.

Paluumatka tapahtui taas vastatuuleen, joten
olimme vasta kolmen tunnin lennon jälkeen Ou-
lussa. Pieni kurvaus tehtiin Temmeksellä. Vuo-
rineuvos Kivinen, myöhemmin Sotevan puheen-
johtaja, oli hienoin ja huolehtivaisin henkilö,
jonka muistan noista päivistä. Muona-autossa
mentiin järveltä kaupunkiin. Vain muutamia sak-
salaisia oli enää kaupungissa.

*Höver MF-11 oli norjalainen kolmipaik-
kainen, yksimoottorinen, kaksitasoinen meri-
toimintalentokone. Koneen runko oli hitsattua
teräsputkea, puuta ja verhoukangasta. Yhteys
ohjaamon ja matkustamon välillä toimi "put-
kipostin" avulla. Aseistuksena oli tähystäjällä
Vickers-konekivääri ja alla ripustin 200 kg
syyvyyspommille. Kun saksalaiset vuonna 1940
valtasivat Norjan, pakeni näitä koneita 3 kap-
paletta Pohjois-Norjasta Petsamoon, jossa ne
internoititiin ja liitettiin myöhemmin Suomen
Ilmavoimiin. Koneiden suomalaiset tunnuks
olivat NK-171, 172 ja 173. Tunnusten mukaan
koneet saivat lempinimekseen "Norjan Kalle".
Koneita käytettiin vuosina 1942 - 1944 hen-
kilökuljetuksiin, meritiedusteluun, laivasaattue-
iden suojaukseen, sukellusveneiden torjuntaan
ja haavoittuneiden kuljetuksiin.*

Onnittelut merkkipäivän johdosta

95 vuotta

Valtanen, Iivo Pekka Kale KERAVA 29.05.1922

90 vuotta

Kinnunen, Anna-Liisa IISALMI 05.06.1927

Leinonen, Emma ROVANIEMI 09.02.1927

85 vuotta

Häikiö, Martti Antti Iivari JOENSUU
22.04.1932

Komulainen, Seppo KAJAANI 27.05.1932

Korhonen, Anna HELSINKI 16.02.1932

Lankinen, Marjatta SOTKAMO 07.05.1932

Leinonen, Leevi OULU 01.05.1932

Leinonen, Liisa MÄNTSÄLÄ 31.05.1932

Leinonen, Paavo Ensio VANTAA 09.05.1932

Rainto, Irja ESPOO 18.02.1932

80 vuotta

Kivistö, Terttu SIILINJÄRVI 19.03.1937

Leinonen, Helvi SÄRÄISNIEMI 01.06.1937

Leinonen, Jorma Ensio JOENSUU 28.06.1937

75 vuotta

Jalava, Eeva-Liisa KUOPIO 26.02.1942

Leinonen, Aulis Alvar OTANMÄKI 03.05.1942

Leinonen, Pekka SIIKAINEN 20.01.1942

Puurunen, Elvi KESTILÄ 17.01.1942

Toivonen, Aili PALOKKA 09.06.1942

70 vuotta

Leinonen, Anna-Liisa KURENPOLVI
05.05.1947

Leinonen, Eila JANAKKALA 23.04.1947

Leinonen, Eino LAPPEENRANTA 10.05.1947

Leinonen, Erkki Antero PUDASJÄRVI
30.03.1947

Leinonen, Jaakko Eino Antero HELSINKI
02.04.1947

Leinonen, Laina RAAHE 12.03.1947

Leinonen, Martti KESTILÄ 22.03.1947

Leinonen, Paula Irmeli OULU 07.02.1947

Leinonen, Pentti J OULU 21.03.1947

Leinonen, Pertti RUUKKI 14.06.1947

Leinonen, Tapio Antti Juh KURENPOLVI
16.02.1947

Mikkonen, Eila KAJAANI 18.03.1947

Tirkkonen, Anneli LAPPEENRANTA

07.05.1947

60 vuotta

Jääskelä, Maire Kyllikki HAAPAVESI
23.04.1957

Kontkanen, Marja-Liisa VANTAA 29.03.1957

Kääriäinen, Merja NURMIJÄRVI 01.03.1957

Leinonen, Elsa Elina KOUVOLA 16.02.1957

Leinonen, Elvi HELSINKI 27.05.1957

Leinonen, Taisto SOTKAMO 25.04.1957

Leinonen, Teuvo PALTAMO 23.03.1957

Leinonen, Veli Markku KESTILÄ 01.06.1957

Moilanen, Terttu TAMPERE 27.05.1957

Palomäki, Anna Mari HÄMEENLINNA
04.06.1957

Palomäki, Ari HÄMEENLINNA 26.04.1957

Takalo, Laila Kaarina ESPOO 02.03.1957

Tuunainen, Ari Ilpo Olavi KYLMÄLÄ
08.05.1957

50 vuotta

Leinonen, Anne HELSINKI 23.01.1967

Leinonen, Heikki Petteri OULU 28.04.1967

Leinonen, Juha TAMPERE 01.06.1967

Leinosen sukuseuran hallitus ja toimihenkilöt

Esimies ja suvun arkistonhoitaja
Rovasti Tapio Leinonen Päiväkunnaantie 2 D 7,
44120 Äänekoski, 0400-155425
tapioleinonen@kolumbus.fi

Varaesimies ja sukulehden toimittaja
Martti Häikiö, yhteystiedot sivulla 2.

Jarmo Ahonen, Keskikatu 1 A 5, 04200 Kerava,
044 258 2325, jarmo.ahonen@kolumbus.fi

Mika Hirvonen, Hyrkköläntie 253,
41800 Korpilahti, 045-78811608,
mika.hirvonen@santasalo.com

Timo Honka, Korkeavuorenkatu 31-33 A 11,
00130 Helsinki. 0400-488013, timo.honka@
welho.com

Eija Leinonen, Pursimiehenkatu 27 B 4, 00150
Helsinki, 050-5902159,
eija.leinonen@reaktori.net

Tarja Leinonen-Viinikka, Vuotungintie 101,
93600 Kuusamo, 040-7701380
tarja.leinonenviinikka@gmail.com

Teuvo Leinonen, Oulutie 145 as. 1,
88310 Melalahti, 0400-281300
teuvo.o.leinonen@gmail.com

Liisa Manu, Luhtitie 2, 62100 Lapua,
050-3520341
liisamanu@luukku.com

Elina Saraheimo, Krister Juutin polku 4 A 19
00790 Helsinki
puh. 050 432 8359
elina.saraheimo@hotmail.com

Sihteeri
Jaana Sarkkinen, Haltilantie 5
02200 Espoo, 0500-333 308
jaana.sarkkinen@saunalahti.fi

Taloudenhoitaja
Yrjö Leinonen, Rautatienkatu 42 A 24,
90120 Oulu, 044-5350701,
yrjo@yrjoleinonen.fi

TILAA SUVUN TUNNUKSET

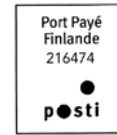
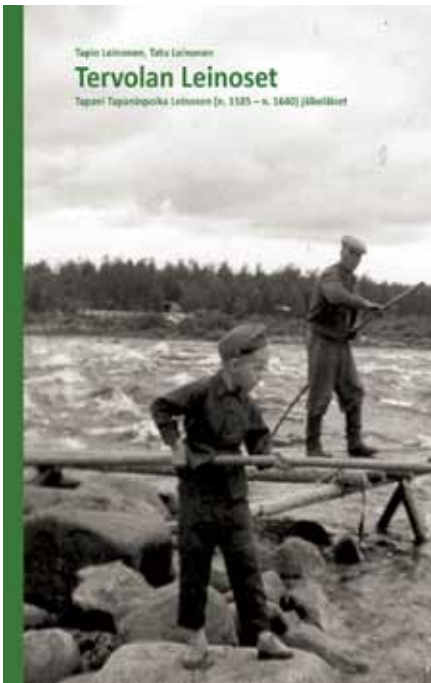
HINNAT

pöytäviiri 30 e
rintamerkki 4 e
suku-CD 30 e

TILAUKSET

Taloudenhoitaja Yrjö
Leinonen
(yhteystiedot yllä)

Tapio Leinonen, Tatu Leinonen

Tervolan Leinokset, Tapani Tapaninpoika Leinosen jälkeläiset

Leinosen sukuseuran 4. kirja ilmestyi marraskuussa 2015. Se täydentää Leinosten sukukirjasarjaa. Kirjassa on 667 sivua. Siitä löytyy 10 622 ihmistä, joiden kantaisa muutti Tervolaan Kainuusta 1500-luvun lopulla. Kirjan hinta on 50 euroa.

Tapio Leinonen, Tatu Leinonen: Kainuun Leinokset 1

Kirjan alkuosa kertoo Leinosista Kainuun asuttajina. Sukutaulut kattavat noin 10 000 Leinosta aviopuolisot ja lapset mukaan lukien. Hinta nyt 30 euroa.

Tapio Leinonen, Tatu Leinonen: Kainuun Leinokset 2

Kainuun Leinokset 2 on jatkoa edelliselle sukukirjalle. Matti Paavonpoika Leinosen (1710 – 1764) jälkeläisten sukutaulut, yhteensä noin 14 500 henkeä. Hinta nyt 30 euroa.

Tapio Leinonen, Tatu Leinonen: Kuusamon Leinokset

Kirjan aluksi esitellään Kuusamon varhaisimmat Leinokset, Leinokset Kuusamon asuttajina ja pitäjän vanhat maakirjatalot. Sitten on kuvaus keskeisimmästä kylästä Paanajärvestä tänään. käsittää yli 10 000 Kuusamon Leinosiin kuuluvaa. Mukana on Kuusamon Leinosten keskeisten talojen kartta sekä kartta Paanajärven, Tavajärven ja Vatajärven taloista. Hinta 50 euroa

Leinosten sukukirjoja myy Kainuun kirja- ja paperikauppa, Puolangantie 12, 88300 Paltamo, puh. 08-871 025, 0400-682 833, kainuun.kirja@paltamo.net www.kainuunkirja.net

